

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2128/2015
30.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца Г.Ј. из С., село С., чији је пуномоћник Д.П., адвокат из С., против туженог ЈП „Србијашуме“ Б., Ш.г. В., Ш.у. С., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 824/15 од 09.06.2015. године, у седници већа одржаној 30.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 824/15 од 09.06.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П1 1080/13 од 28.05.2014. године поништено је као незаконито решење директора туженог бр. 484 од 05.03.2007. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду, наложено туженом да тужиоца врати на рад и распореди на послове и радне задатке који одговарају његовој стручној спреми, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 136.050,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 824/15 од 09.06.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом изреке. Ставом другим изреке преиначена је иста пресуда у ставу другом изреке тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка плати износ од 119.250,00 динара, док је захтев тужиоца за накнаду трошкова преко наведеног износа па до досуђеног првостепеном пресудом од 136.050,00 динара одбијен као неоснован.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11) Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл. 374. став 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био у радном односу на неодређено време почев од 01.02.1985. године. Уговором о раду закљученим 01.03.2004. године одређено је да тужилац обавља послове пословође у шумарству. Овим уговором и Правилником о раду предвиђене су радне обавезе тужиоца: организација посла на сечи и изградњи дрвних сортимената, кројење – размаравање стабала са техничким дрветом, примање дрвног материјала од радника, пласирање и одржавање сортимената за даљу употребу, контрола квалитета рада и успостављање шумског реда, организација опреме дрвних сортимената, издавање отпремница, пропратница и радних налога, контролисање примене заштитне опреме, безбедности радника на раду и опреми, вођење бриге о прописаном и безбедном утовару робе у возила, вагони и пловне објекте, организација посла гајења, заштите шума и расадничке производње, контрола квалитета извршних радова, вођење евиденције извршених радова, издавање радних налога, отпремница и пропратница и обављање других послова који произилазе из природе радних места и правила струке и по налогу ревириног инжењера. Решењем туженог од 05.03.2007. године тужиоцу је отказан уговор о раду због учињене повреде радне обавезе јер је неблаговремено, несавесно или немарно вршио радне обавезе и немарно или грубом непажњом проузроковао штету послодавцу. У решењу је наведено да је тужилац, радећи на отпреми дрвних сортимената као рачунополагач у ГЈ К. учинио повреду радних обавеза које су му стављене на терет, јер је од стране пописне комисије утврђен мањак дрвних сортимената на камионском путу од 1035,71 м³, у вредности од 2.454.286,57 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак нижестепених судова да је решење туженог незаконито, јер не садржи место, време и начин извршења повреде радних обавеза.

Одредбом члана 179. тачка 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 и 61/05) прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Уговор о раду отказује се решењем, у писменом облику и обавезно садржи образложење и поуку о правном леку (члан 185. став 1. истог закона).

Повреда радних обавеза се утврђује законом, општим актом или уговором о раду и идентификује се зависно од начина, места и времена извршења. Начин извршења се одређује према радњи повреде, она се може огледати у чињењу или нечињењу. Решење о отказу уговора о раду треба да садржи време, место и начин извршења повреде радне обавезе, да би се из решења на несумњив начин могло утврдити да је запослени учинио повреду радне обавезе. Дакле, чињење или нечињење које представља повреду радне обавезе мора да буде описано, односно запосленом мора да буде стављена на терет конкретна радња или њено пропуштање, одређено у времену и простору, да би решење о отказу било незаконито.

У решењу туженог, којим је тужиоцу отказан уговор о раду, није наведено када и шта је тужилац учинио или пропустио да учини, већ му је отказан уговор о раду зато што је пописом утврђен мањак, на основу чега је изведен закључак да је тужилац учинио повреду ове радне обавезе. Међутим, и по схватању овог суда, отказивање уговора о раду на овај начин је незаконито, осим у ситуацијама када несумњиво из описа послова и утврђених чињеница произилази закључак да само запослени коме је отказан уговор о раду може да буде одговоран за настали мањак, што из описа послова тужиоца и утврђеног чињеничног стања не произилази.

Како није утврђено да је тужилац учинио повреду радне обавеза која му се оспореним решењем ставља на терет, правилно су нижестепени судови закључили да нису били испуњени услови прописани одредбом члана 179. став 2. Закона о раду за његово доношење, због чега је оспорено решење туженог правилно поништено као незаконито.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**